

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ, БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БАЊА ЛУКА, АПРИЛ 1998.
ГОДИНА IX, БРОЈ 513

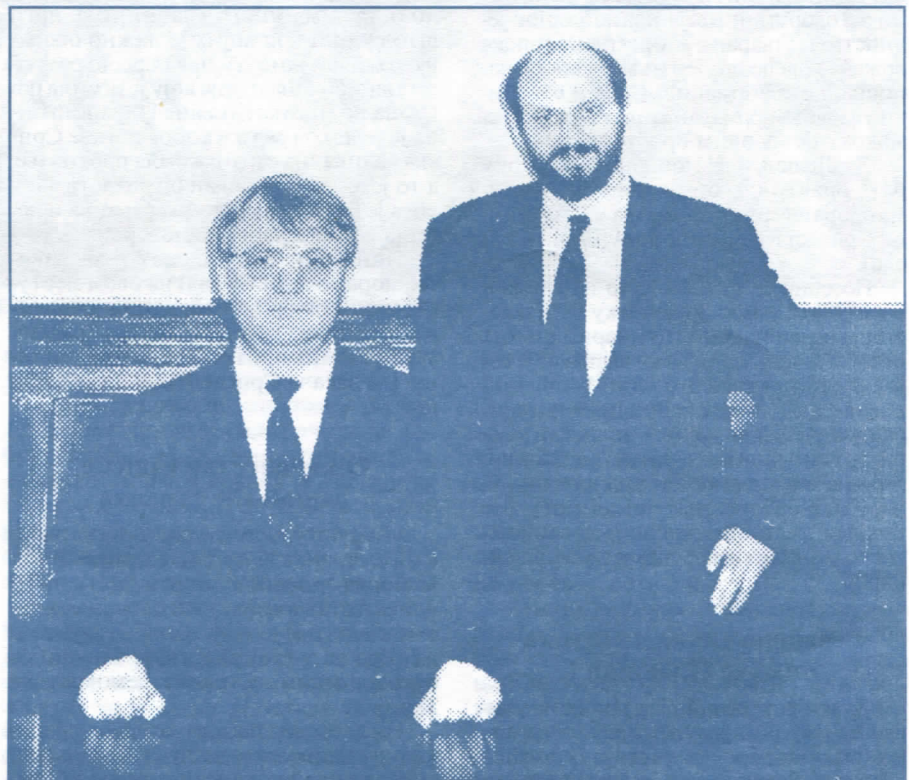
СРПСКИ РАДИКАЛИ У ОДБРАНИ СРПСТВА И ДЕМОКРАТИЈЕ

Право је народа да бира своју власт гласајући за ону странку за коју је уверен да има најбољи програм, поуздане људе и да зато на најозбиљнији начин може заступати народне интересе. Право је странака да након завршених избора у складу са обећањима датим народу изабере саме себи партнера са којим ће заједно владати, ако већ не могу саме вршити власт. Српски радикали не могу са СДА, јер је она главни кривац за рат и сву несрећу која је дошла заједно са ратом

И поред трагедија које су преживели у протеклим годинама, Срби у Републици Српској доследни својим идеалима и даље траже политички зреле и легитимне путеве борбе за националне интересе. Користећи силу и оружану надмоћ, представници америчке политике срачунали су да, спајајући у власти српске радикале и Странку демократске акције, српском народу убију последњу наду да постоји странка која је спремна ради народа и државе да се доследно бори против материјалне и духовне корупције, против ситносопственичких интереса и себичног политичког понашања.

Док смо били жртве комунистичког поретка, учили су нас, они који су имали довољно храбрости да то чине, да у слободном свету народи сами себи бирају власт и да сами одлучују о људима и идејама које ће следити.

Маштали смо о времену када ће личне завесе пасти и када ћемо се прикључити великој групи слободних и демократских народа, где смо одувек сматрали да припадамо. Искрено смо очекивали да ће нам велике демократске земље помоћи у освајању слободе, у корист афирмације демократије међу нама, у сувереним државама и свету у целини.

Др Војислав Шешељ и др Никола Поплашен

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

Међутим, чињеница је да начин на који се тзв. међународна заједница односи према Србима и нашој политичкој вољи представља у многим елементима много поразнији начин поништавања демократије и изигравања политичке воље народа.

Шестина мандата припала је српским радикалима!

На протеклим локалним изборима у Републици Српској у општинске скупштине бирали смо укупно 2559 одборника. Српска радикална странка Републике Српске добила је поверење народа да њени кандидати седну на 502 одборничка места. То значи да су кандидати Српске радикалне странке Републике Српске добили петину одборничких мандата и тиме постали друга по снази странка у Републици Српској. Тиме је Српска радикална странка добила легално и легитимно поверење народа да у складу са општим демократским принципом сама одређује свог коалиционог партнера и са њим конституише локалне органе власти. Морамо се подсетити да постоји више разлога због којих је Српска радикална странка добила овако значајно народно поверење.

На првом месту, морамо истаћи улогу и значај председника Српске радикалне странке, војводе др Војислава Шешеља и председника Српске радикалне странке Републике Српске, војводе др Николе Поплашена. Политички углед који имају лидери Српске радикалне странке оставља код народа оправдан утисак да се ради о бескомпромисним борцима за заштиту и реализацију српских националних интереса.

И др Шешељ и др Поплашен су током протеклог рата, а за разлику од бројних актуелних политичара и пре рата, били заговорници идеја националног јединства и стварања јединствене српске државе која ће пружити могућност националној афирмацији Срба и створити услове за нормалан живот и развој демократије на овим просторима.

Др Шешељ и др Поплашен су у току рата практично били међу челницима одбране српског народа у Републици Српској Крајини и Републици Српској.

Посебно се упозоравало на грамзивост која се убрзо по почетку рата појавила код многих политичара жељних неограничене моћи и богаћења које им је пружио рат. Неокаљани било каквим политичким скандалима и националном издајом, којој су подлегли многи други, лидери Српске радикалне странке су с поносом дочекали и те, локалне, изборе знајући да могу без икаквог устезања, часно и достојанствено понудити перспективу српском народу.

Реваншистичка политика Биљане Плавшић!

Други фактор који је у многа мере утицао на изборни резултат је био ангажман огромног броја људи који су по општинама у Републици Српској, организовани у општинске одборе Српске ра-

дикалне странке, свакодневно убеђивали српски народ у исправност политичке српских радикала.

Ради се о људима који су током протеклог рата на најбољи могући и једини исправан начин доказали свој патриотизам и оданост националним идејама и интересу. Ти људи су пет ратних година и две послератне, поред невоља које су трпели сви Срби, поштени грађани Републике Српске, трпели можда и ону највећу.

Владајућа Српска демократска странка је користила, чинило се систематски, сваку могућу прилику да на што гори начин удари на чланове и активисте Српске радикалне странке налазећи, ваљда, у томе некакву валоризацију сопствене силе, мислећи да српски радикали не одговарају због тога што су слаби, а не због тога што им је стало до националне слободe.

Десетине хиљада пређених километара било је иза ових људи. Практично, нема ни села ни засеока у Републици Српској у које није стигао гласник српских радикала нудећи могуће решење да спаси нацију и отаџбину.

Реваншистичка политика Биљане Плавшић захватила је добар део Срба, кивних због криминала коме је био склон део врха владајуће Српске демократске странке.

Данима су колоне Срба носиле транспаренте са захтевима да се стане на крај криминала и корупције. Тргови су се пунили гладним људима који су у том тренутку, захваљујући вештој обмани, још само у Биљани Плавшић видели спасење.

Један од разлога што неко није гласао за Биљану Плавшић на тим изборима, тачније, за масу малих странака које су је заступале у том тренутку, је био и то што код многих глад још увек није донела и слепило, мада се радило о људима много гладнијима, него што су они код којих је лажно обећање о бољем животу надвладало разум.

Национална издаја коју је носила погубна политика Биљане Плавшић била је један од разлога због кога је Српска радикална странка била против ње, а то је, опет, био један од разлога због кога је Српска радикална странка и добила велико народно поверење.

Чињеницу коју не смео заборавити, морамо поменути и на овом месту. Од укупног броја избеглица, породица погинулих бораца и других грађана унесређених протеклим ратом, највише је гласача Српске радикалне странке.

Одлучан став Српске радикалне странке

Имајући у виду све ово, Српска радикална странка Републике Српске и није могла учинити ништа друго него донети став о изласку из локалне власти, свуда где је међународна заједница тера да у њој учествује заједно са припадницима Странке демократске акције.

Нису људи гласали за Српску радикалну странку зато да би др Шешељ или др Поплашен потписали савез са Странком демократске акције, да би криви-

цом српских радикала породице погинулих бораца, инвалиди рата и демобилисани борци чекали да им се СДА-службеници смиљују да издају неку потврду. Нису српски радикали добили народно поверење да би дојучерашњи јунаци – Обилићи већали о судбини српског народа са колегама, члановима извршних одбора који аутобусом долазе из Федерације БиХ.

Да су грађани Републике Српске мислили неком дати мандат за националну издају, гласали би за Биљану Плавшић, а не за српске радикале.

После избора

Познајући намере међународне заједнице, Српска радикална странка Републике Српске је одмах по окончању изборног процеса покушала да створи компромисну ситуацију која би, што се чинило природним, увела неколико најозбиљнијих странака из Републике Српске у процес заједничког организовања власти.

Преговори су били мукотрпни. Представници Српске радикалне странке, Српске демократске странке и Социјалистичке партије пар месеци су покушавали да пронађу решење за организовање озбиљне, патриотске, демократске и одговорне власти у општинама Републике Српске.

Једини проблем је био у томе што су под овим појмовима социјалисти и СДС-овци подразумевали, пре свега, директорске функције и сопствене позиције, а српски радикали веровали да се такво опредељење странака – партнера у преговорима може променити.

Након низа сесија, састанака, више или мање отворених, са којих су српски радикали увек тражили да иду потпуна саопштења, а друге две странке строгу конспиративност, договорено је само то да ће у оним општинама где Коалиција за БиХ има већину, доћи до обавезне сарадње, а да се у другим општинама практично пушта на вољу, зависно од локалних афинитета, моћницима СДС-а и социјалиста да сами кроје политику како ко жели.

Представници Српске радикалне странке су остали просто разочарани ставовима партнерских странака и закључили су да је једино могуће потпуно се ослонити на сопствене снаге и на тај начин учинити за српски народ што више.

Убрзо се овакав став показао потпуно исправним, јер је Српска демократска странка у Љубињу и Лопарима, уз помоћ Коалиције за БиХ организовала локалну власт и тиме изиграла своје партнере, а, што је још горе гласаче, грађане Републике Српске. Нису много чекали ни социјалисти, јер је прво у Бањој Луци, а потом у Мркоњић Граду и Шипову дошло до отворене сарадње са Странком демократске акције, која се, видимо, у последње време, крунисала и стварањем актуелне Владе Републике Српске.

Српска радикална странка Републике Српске је и тада могла, да је хтела, заједно са Странком демократске акције организовати власт у низу општина

и на тај начин, уз уступак неколико места у Извршном одбору обезбедити себи скоро апсолутну власт. Било је неприродно и сулудо и очекивати тако нешто од српских радикала, а камо ли да се то могло десити.

Искрени преговори са Српском демократском странком

Непрекидно су и пре и после вођени преговори са, чинило нам се, озбиљнијим партнером, у националном смислу, Српском демократском странком. 29. децембра 1997. године од стране председника Српске радикалне странке Републике Српске, др Николе Поплашена и председавајућег Српске демократске странке (српских земаља) др Алексе Бухе потписан је "Интерна протокол о имплементацији резултата општинских избора у републици српској".

Подсећамо да у овом "протоколу" у члану 1. и 2. стоји следеће: "СДС срп-

јер, ако је приметите, биће вам потпуно зачуђујуће што је Српска демократска странка у Бијељини и Добоју, примера ради, прихватила учешће представника Странке демократске акције у извршним одборима.

Током свих преговора и разговора постојала је потпуна, сада се види, само декларативна сагласност, да се не може ући у власт са Странком демократске акције, чак је на инсистирање Српске демократске странке овај круг странака био проширен и на неколико странака из Републике Српске.

Након порођајних мука у конституисању локалне власти, дошло се и до тренутка да су све претпоставке биле остварене и да се могло кренути са нормалним обављањем дужности за коју су кандидати ових странака и добили поверење.

Овде морамо нагласити да није било неких већих проблема са конституисањем извршних одбора. Пробле-

демократска странка, практично, прода и посече кадрове који су током и после рата показали да могу бити успешни привредници.

Због свега тога, убеђени смо да је корак који је очито спремна и даље чинити, Српска демократска странка учинила због тога да би локални моћници и даље могли уживати благодети дахијских функција које им, супротно њиховим способностима и стручним квалитетима, омогућавају лагодан живот, а СДС-у извор финансијске моћи.

Поред тога СДС је у последње време опасно ослабљен и због поделе директорских места коју врши актуелна влада. Не смемо превидети да је постало уобичајено да бивши кадрови СДС-а, бирајући између страначке припадности и директорске функције закићене новом књижицом, бирају другу могућност.

Српски радикали су и током рата били свесни оваквог стања у тада вла-

СВЕ ЗА СРПСТВО, А СРПСТВО НИЗАШТА!

ских земаља и Српска радикална странка Републике Српске у потпуности уважавају и прихватају као политичку реалност резултате општинских избора и те резултате сматрају основним параметром који се користи у одређивању права сваке од ових странака при имплементацији истих...

Српска демократска странка (српских земаља) и Српска радикална странка Републике Српске ће у свакој општини, где је то могуће, заједно формирати власт, а у оним општинама где је неопходно да се у формирање укључи још једна или више странака споразумно ће одредити заједничког партнера".

Молимо Вас да, читајући ове редове, не прескочите реч "споразумно",

ми су настали када су на ред дошла директорска места.

Српска радикална странка у тој подели пре свега је водила рачуна да добије она предузећа и институције од локалног значаја која су се налазила у рукама ратних профитера и лоших руководиоца, како би успела да пресече криминалне токове и на ноге постави губиташе који то не морају бити, већ је једини проблем у постојећим директорима. Честа је и ситуација, попут случаја у Теслићу, да је Српска радикална странка узела предузећа на челу којих је оставила успешне дотадашње директоре, иако нису били кадрови српских радикала, јер је постојала опасност да, чувајући ограничен број места за профитере, Српска

дајућој странци и братски упозоравају на погубне последице које носи таква кадровска политика. И тада, а чини се и данас, нико наше опомене и упозорења у СДС-у није схватао одвише озбиљно, тако да, и поред све наше воље да у Републици Српској постоје две озбиљне странке националне оријентације, та визија има све мање могућности да се оствари.

Заиста је тужно гледати руководство општинског одбора СДС-а у Добоју како аминује заједничко формирање власти од стране Странке демократске акције и Српске демократске странке. Добој такву бруку није заслужио.

Тоне и тоне граната палих на овај напаћени српски град мање су, чини се, болеле од неизбрисиве љаге коју

је на име ове српске вароши навукло безумље и властољубље локалних функционера Српске демократске странке.

Када се следећи пут на седници Извршног одбора у Добоју буде расправљало о проблемима породица погинулих бораца, муслимани чланови извршног одбора могу с пуним правом да попут Стјепана Радића питају СДС-овце: "Дајте, прекините већ једном са том проливеном српском крвљу за слободу. Колико вам кошта та ваша српска крв, да је платимо?" Могу, јер сам добровољни СДС је све што постоји изразио у маркама и доларима.

Притисци међународне заједнице

У бројним разговорима које су српски радикали имали са представницима међународне заједнице и којима је, ваљда, сврха била да нас убеди да и није тако лоше бити у власти заједно са Странком демократске акције, непрестано смо питали: па зашто, побогоу, у локалној власти морају учествовати представници СДА, а у републичкој влади која је и изабрана захваљујући њиховим гласовима нема нити једног?

На овакво питање, један од службеника ОЕБС-а је изгубио стрпљење и, на помало нервозан начин, изговорио: "Зато што је влада таква да је спремна вратити муслиманске избеглице, а у општинској власти тамо где сте ви немамо нити Додика, нити Биљане... ми тражимо само једно или два места за СДА и то да буду задужени за репатријацију!"

Практично, значи српски радикали би требало да гласају за улазак у власт Странке демократске акције, како би она наместила своје чиновнике који ће спровести процес повратка избеглих муслимана и Хрвата, а из станова и кућа на улици истерати Србе избегле из градова и села која се налазе у Федерацији БиХ и Републици Хрватској.

Оснивач и издавач
др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника
Душан Весић

Техничко уређење
и компјутерски прелом:
Северин Поповић

Лектор:
Ивана Борац

Редакција
Момир Марковић, Мирослав Васиљевић,
Наташа Јовановић, Јасминка Олујић,
Јадранка Шешел, Јана Живалјевић,
Александар Вучић, Рајко Ђурђевић,
Драгољуб Стаменковић, Весна Арсић,
Коста Димитријевић, Вељко Дукић,
Дмитриј Јанковић

Секретар Редакције
Љиљана Мијоковић

Тираж:
100.000 примерака

Штампа:
"ЕТИКЕТА" Чачак
Тел: 032/53-949

Ову сулуду политичку формулу није потребно додатно објашњавати, јер представља израз унутрашњег стања представника народа који је изгубио сваки смисао за реалне људске, традиционалне и националне вредности којима се читав слободни свет, а нарочито Европа краси вековима.

Ваљда су мислили да су српски радикали спремни због функције председника Извршног одбора или неког директорског места издати целокупно српство, а пре свега избеглице, страдалнике који су главом без обзира побегли од усташког ножа, од приватних сарајевских, зеничких или мостарских затвора, од дојучерашњих комшија, наводно пријатеља, који су већ првог дана од ратноушачког позива Алије Изетбеговића узели оружје у руке да би затрли оно живља што је преостало у животу иза злочиначког посла њихових предака.

Свакако притиснути белосветском пропагандом, која пре свега преко државне ТВ пласира безочне лажи о наводним кредитима од међународне заједнице, о потреби реинтеграције босанскохерцеговачког друштва, српски радикали су се највише бојали да њихов став гладни народ неће одобрити и да ће у њему видети нереалну политику, како то имају обичај да кажу дежурни коментатори који се годинама не мењају, а служили су и служе све владе које су у последњих десет година владале овим просторима.

Напротив, Српска радикална странка има снажно и реално утемељење којим оправдава овакав став, јер је он израз основних демократских принципа, и у теоријском и у практичном смислу.

Нормално је, бар за народе који уживају у сопственој слободи, да странке када се избори заврше могу саме по својој вољи да пронађу политичког партнера и конституишу власт.

Морамо нагласити да српски радикали, иако нам то није било мило, баш због демократских принципа за које смо се надали да ће деловати обострано, нису блокирали избор неког из Коалиције за БиХ на место потпредседника општинских скупштина или у радна тела и комисије општинских скупштина, мада за то нису ни гласали одборници Српске радикалне странке.

Прихватили смо то, мада невољно, као резултат стања у коме се налазимо. Сем тога, те функције су протоколног карактера и вршећи их, представници Коалиције ни у једном тренутку не могу утицати на судбину српских грађана у некој од општина.

Али учешће у извршној власти, супротно вољи странака које су је конституисале, у најмању руку је антидемократски и окупаторски чин представника одговорних међународних организација које делују на овом подручју.

Српски радикали на то не могу пристати, јер је супротно свему ономе за шта се боре и шта су обећали својим гласачима. Супротно је српству, демократији, традицији, слободи.

Нико

Увек у српској историји мора бити остављено бар једно место да се, међу јунацима и честитим људима, помене и неки отпадник који, подлегавши властитој сујети и интересима, вођен искључиво самовољом, прекрши завет, поплује своје име и све оно што је учинио вредно и помена достојно. Овога пута, у питању је Нико Вујичић, доскорашњи председник општинског одбора Српске радикалне странке Вишеград, члан Извршног одбора Српске радикалне странке и народни посланик у Народној скупштини Републике Српске. Украсила га је Српска радикална странка титулама и звањима која ни у најлепшим патриотским сновима није сањао.

Наравно, потпуно је јасно да то и није било без основа. Вујичић је био активан члан странке од самог оснивања и допринос који је и у рату дао као командир једне од полицијских јединица, а потом, нажалост, и ратни инвалид, представљао су чињенице вредне поштовања које је Српска радикална странка умела да цени, дајући му поверење и изражавајући почаст његовој жртви и личном доприносу.

Вујичић је вртоглаво напредовао у страначкој хијерархији. На протеклим парламентарним изборима уврштен је међу првих петнаест посланичких кандидата и по конституисању парламента изабран је у нови сазив.

Али, по свему судећи господину Вујичићу је било мало. Тај усуд несрећног имена које га је подсвесно стално изједначаваало са безвредним и непостојећим, терало га је да сујету лечи безграничном жељом за влашћу која на тако чудесан, али и opak начин издиже просечне изнад просечности, сиромашне прави богатима, а глупима дарујући моћ, ствара утисак да су паметни.

Тако је господин Нико Вујичић, предавши се Биљани Плавшић, пристао да извара чланове свог општинског одбора у Вишеграду и принуди неколико њих, сличних или истих, да због функције члана Извршног одбора гласају за конституисање власти у којој ће партиципирати представници Странке демократске акције.

Ваљда је г. Вујичић био убеђен да је та власт вечна. Прво му је окренула леђа Биљана Плавшић. После избацивања из Српске радикалне странке, што је Извршни одбор изгласао једногласно, Нико је у скупштинским ходницима пристајао за посланицима Српског народног савеза који су га посматрали и као никог и као ништа.

Вујичић је мислио да је важнији од српства и отаџбине. Себи можда и јесте, али српским радикалима сигурно није, нити он, нити било ко ко мисли као он.

Одговорна српском народу, Српска радикална странка неће правити компромисе са егоизмом и промашеним и незрелим политичким проценама.

**СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА
ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА!**